

De Weg Naar Nirvana

‘De Weg Naar Nirvana’

Expat In Bangkok

Geschikt voor lezers van 21 jaar en ouder.

De Entertainment-business in Thailand in het algemeen, is uiteraard niet representatief voor het gehele Thaise volk en hun status.

Zoals dat in elk ander land min of meer, ook het geval is.

Wat ik beschrijf en benoem zijn eigenlijk beperkte momentopnamen vanuit nón-fictieve ervaringen en ook vanuit een strikt persoonlijke visie of zienswijze, zonder mijn gelijk te willen halen of oordelen.

Ik zal nooit willen claimen dat mijn Thaise ervaringen slechter zijn dan mijn van huis uit Europese ervaringen in mijn geboorteland.

Mensen zijn tenslotte wel mensen, waar je ook gaat in de wereld.

Belevenissen in een ander land zijn binnen het kader van dat land ‘normaal’ inherent aan de daar aanwezige cultuur en het bestuur.

De buitenlander welke de belevenissen aldaar ervaart, zou zich tevoren al in moeten lezen in dat andere normaal; dan zou de cultuurschok niet zo groot zijn als deze zich onverhoeds tóch voordoet.

Natuurlijk ben ook ik, daar beoorlijk in tekort geschoten.

Echter, 'Wijsheid' komt pas met de jaren'.

Edward Keunig

‘De Weg Naar Nirvana’

Expat in Bangkok

Edward Keunig

Een Biografische Roman
Copyright Edward Keunig 2022
Indigo Books

Druk: mijnbestseller.nl

Paperback 336 bladzijden

ISBN: 978 940 363 9062

Geschikt voor lezers van 21 jaar en ouder

Omslagontwerp, Layout en Typografie:
Edward Keunig

Lettertype: Garamond 11, 12, 14, 16, 20
Regulier, Bold en cursief

Bronnen:

Mijn Leven,
Woordenboeken,
Encyclopedieën,
Oogverslag,
Interviews,
Internet, Google,
Wikipedia

'De Weg Naar Nirvana'

		Index	05
		Inleiding	06
		Voorwoord	07
Hoofdstuk	01	V & D Hoorn 2002	09
Hoofdstuk	02	Buddha	23
Hoofdstuk	03	De ommekeer	31
Hoofdstuk	04	Grace de Indische schone	37
Hoofdstuk	05	Kerstavond 2003	45
Hoofdstuk	06	Natchanee, Bangkok	51
Hoofdstuk	07	Salsa en Cuba Libre	65
Hoofdstuk	08	Karaoke, Rock & Roll	79
Hoofdstuk	09	Loek Moena	91
Hoofdstuk	10	Pahk Thai	99
Hoofdstuk	11	Op de Vlucht	115
Hoofdstuk	12	Schatje Bangkok	129
Hoofdstuk	13	De Aanslag	149
Hoofdstuk	14	Afzien in Ratchada	161
Hoofdstuk	15	As boven Europa	169
Hoofdstuk	16	Terug naar Holland	179
Hoofdstuk	17	Vrienden en Vreugde	189
Hoofdstuk	18	Terug naar Bangkok	195
Hoofdstuk	19	Party Taeng-Gnaan	201
Hoofdstuk	20	Songkran in de Isaan	215
Hoofdstuk	21	De Moskee en het Slachthuis	219
Hoofdstuk	22	Taxi's	235
Hoofdstuk	23	Vals Beschuldigd, Wat Nu?	243
Hoofdstuk	24	Terug naar Ratchada	249
Hoofdstuk	25	De Bunker	253
Hoofdstuk	26	Spicy girls & Karaoke	267
Hoofdstuk	27	Thailand 2022 en Epiloog	283
Hoofdstuk	28	Aversie tegen de kerk	289
Extra Bonus	29	Korte Thai en NL verhalen+Poezie	299
Extra Bonus	30	Mijn Seksverslaving	331

Inleiding

'De Weg Naar Nirvana'

Het biografisch relaas van een bij tijd en wijle, nogal hypochondrische Indische Nederlander, 'Matthijs Verdonk', die opgroeit in het zich nog herstellende Amsterdam van na de tweede wereldoorlog en op latere leeftijd emigreert naar Thailand.

Daar in het land van de eeuwige zomer en glimlach, maakt hij kennis met het Buddhisme, Tempels, De Natuur, Cultuur, Spicy Thai-food, Het Nachtleven, Live-muziek, Go-Go bars, Bargirls, Massage salons, Depressie, Seks, Alcohol en Rock & Roll..

De Story: Matthijs is al een aantal jaren gescheiden en woont alleen in een grijze flat in Hoorn. Zodra Matthijs op een dag een Buddhabeeldje koopt in het prijzencircus van V & D, gaan er wezenlijk dingen veranderen in zijn tot dan, onrustige leven.

Onverklaarbare gebeurtenissen vinden dan plotseling plaats.

Het verlangen bij een volk te horen, ter erkenning van zijn existentie, iets dat langzaam weg ebt in een snel veranderende Nederlandse samenleving, dwingt hem min of meer te émigréren, en zijn oude, huidige leven, achter zich te laten.

Met weemoed verlaat hij zijn moeder en de weinige vrienden die hij nog over heeft, voor een sprong in het onbekende duister. Een nog onbekende wereld voor Matthijs. Eerder bezocht hij Z.O. Azie al wel op vakantie in het Islamitische Indonesië.

De Auteur Edward Keunig

Voorwoord

‘De Weg Naar Nirvana’

Dit verhaal bestaat voor een klein deel uit fictie, gebaseerd op ware gebeurtenissen, en grotendeels Non-fictie, welke samen de verhaallijn van het boek “De Weg Naar Nirvana” vormen.

Namen van personen en locaties in het verhaal, zijn dikwijls zodanig veranderd, dat de schrijver niets aan het toeval heeft willen overlaten, de identiteit van de personages in het boek, móchten die al herkenbaar zijn, te beschermen.

De schrijver geeft daarom hier niet aan wat eventueel fictie of Nón-fictie is; wellicht zou daarmee de algehele magie van het verhaal, worden verbroken. De algemeen gemiddelde schrijver bewaart hier over de grootst mogelijke discretie.

Eigen beleving van een boek is tenslotte anders, dan kijken naar een film. Een boek lezen, is voor de ene lezer anders, dan voor de andere lezer. De beleving maakt het tot interactiviteit.

De schrijver kan derhalve daarom ook niet aansprakelijk gesteld worden door derden, welke gebeurtenissen of personages in het verhaal menen te herkennen en daarvan eventueel misbruik van zouden willen maken.

De lezer wordt dan ook geacht dit voorwoord te hebben gelezen en daar goede notie van genomen te hebben..

Edward Keunig

Hoofdstuk 01 **V & D Hoorn 2002**

De euro heeft nog maar een half jaar geleden zijn intrede gedaan, doch de pijn is reeds voelbaar. Na de Horeca, de bloemen en de Visbranche, schroeven ook ándere branches en gemeentelijke instellingen, hun prijzen en tarieven schandalig op.

Dat is zo langzamerhand goed merkbaar in de huishoudportemonnee van vele burgers in Nederland.

Van veel diensten, artikelen en bijvoorbeeld vastgoed, zijn de prijzen verdubbeld, doordat men simpelweg van guldenprijzen europrijzen heft gemaakt, zonder enige eerlijke conversie..

~

Matthijs vraagt zich af, wat een regering vol vet gevreten olie-bollen, zich er toe beweegt een legitiem referendum te negeren, door de toch al noodlijdende Nederlandse bevolking, die achterlijke euro door de strot te duwen.

De Christenen, en de achterbakse salonsocialisten, hebben ‘n innig duivelspact gesloten met elkáár en met tíg andere, noodlijdende Eurolanden, ‘n surrogaatnatie, á la de Verenigde Staten van Amerika te creëren. Een utopie vooralsnog.

~

Echter, er is alleen maar gedacht aan zelfverrijking van de elite. Het gewone volk kán en mág nagenoeg stikken.

Als de aandelenbeurzen maar floreren, en de commissarissen peperdure kaviaar te vreten, en champágne te sippen hebben..

Doch natuurlijk hangt dat grotendeels van Wallstreet af, want een eigen Europese strategie is er niet bij.

We hebben een minister president, die kosten wat het kost de kont van de Amerikaanse president flink schoon likt, om maar

voor vol aangezien te worden als kleine buitenlandse politicus.

Het wel en wee van zijn eigen volk echter, zal hem hierbij een worst zijn. Minachting voor de lagere klassen is immers heel gewoon, vanaf de vooroorlogse regering Colijn tot en met nu..

Dat zij, de incompetentere regering, in één klap een gehele natie aan de bedelstaf brengen, interesseert Judas en z'n discipelen, in het geheel niet, laatstaan dat ze er wakker van liggen..

~

De 'Barmhartige Samaritaan' komt zeker niet voor in het begrotingsscenario, alsmede het zeer beknopte woordenboek van deze onnozele landbestuurders.

Ze denderen als een stier door de porceleinkast en gaan daarbij over lijken. Het is alleen de elite en de middenklasse die telt, alsmede de Banken en Multinationals.. Voedselbanken? Úh?..

Deze bestaan toch officieel helemaal niet in ons land?

Die komen toch alleen in de ontwikkelingslanden voor?

Matthijs windt zich daar soms erg over op..

~

Echter in Nederland zijn veel volwassen mensen, makke, zeg maar gerust lámme, schapen geworden, die zich erg makkelijk, zónder tegenspartelen, naar de slachtbank laten leiden.

De kerk speelt in deze een grote rol in het stemgedrag van de kudde makke schapen, dat heden ten dage stemvee pleegt te herten, met het verstand op nul..

Mijnheer pastoor en dominee verkondigen vanaf de kansel dat er vooral op de Katholieken en Christenen gestemd moet gaan worden, omdat dát kerkplicht is..

~

Dat dít gegeven, voor velen een laatste avondmaal betekent, zal ze een rotzorg zijn. Éigen religieus belang eerst!

Die gezalfde egocentrische éikels, met hun opgedroogde ge-

rimpelde scrotums, welke nog slechts voor het urineren dienen.

Matthijs schenkt snel nog even een Berenburger in, om eens wat rustiger te worden voordat hij de stad in gaat, om op koopjes te gaan jagen, teneinde zo de onlustgevoelens te verdringen.

Shoppen lijkt dus een rustgevende therapie voor hem.

Hij heeft zich de laatste jaren ontwikkeld tot een recalcitrante werkeloze burger, welke á la Don Quichote, alle windmolens uit Den Haag wel zou willen bestrijden met zijn venijnige lans en een denkbeeldige Pancho aan zijn zijde.

~

Echter, wat doe je met één lans en één Pancho als dat er duizenden zouden moeten zijn? Matthijs moet hierbij denken aan een sketch van Kooten en de Bie, welke als Jacobsen en van Es hun onvrede spuiden over het zootje in Den Haag.

“Laten ze zélf maar gaan bezuinigen!” was hun volkomen juist en raak gekarakteriseerde hilarische motto.

Het is het zoveelste prijzencircus bij de V & D. De opgelopen onverkochte voorraden moeten weg.

~

Elk kwartaal weer ‘t zelfde lied. Ópruiming! Drie halen, twee betalen. Óp=Op! Plotseling kunnen de prijzen dan wél omlaag.

Winkelketens als Bijenkorf inclusief de V & D en de populaire Hema, zouden sowieso hun prijzen reeds lager moeten houden vanwege de stagnerende koopkracht onder de arbeidersklasse.

Dan zouden dit soort verkooptrucs helemaal niet nodig zijn.

Vandáág besluit Matthijs tijdens zijn bijna dagelijkse rondje in Hoorn, het prijzencircus even binnen te stappen.

~

Veel te besteden heeft hij niet, want sinds enkele jaren staat hij onder curatele van een bewindvoerder, wegens ‘t staken van zijn betalingsverplichtingen aan diverse schuldeisers..

Het liep onverwachts geheel uit de hand zo een paar jaar geleden door zijn seksverslaving; gek genoeg niet door drugs.

Wellicht wel door de medicijnen die hij voorgeschreven kreeg zoals Seroxat, dat in de hersenen de hoeveelheid serotonine regelt. Doch ook nare bijwerkingen kan veroorzaken.

Deze lichaamseigen stof, serotonine, speelt een rol bij emoties en, vaak wisselende stemmingen. SSRI's verbeteren nu dan de stemming en verminderen angsten. Normaal gesproken..

~

Matthijs ontvangt al 'n eeuwigheid lijkt het, geen rechtstreekse post meer, doch alleen via het bewindvoerdersbureau, welke daarbij ook, búiten de extreme controles op zijn uitgavepatroon, periodieke thuiscontroles uitvoeren, die echter wel een terugval voorkomen, in het belang van Matthijs zelf.

Matthijs mijdt bewust de drukke begane grond, vol broeken, truien, jassen, overhemden en andere onverkoopbare shitware.

V & D hanteert tot nu een eigen eigenwijze modelijn.

~

Vormloze zakken, alsmede kleurloze andere mode, welke net zo goed als gesubsideerde vaginale kunst in een saai flets Haags regeringsgebouw hadden kunnen hangen, als symbool van het hedendaags fantasieloze overheidsbeleid.

Júppendracht, die nooit bij de gemiddelde man, kind of vrouw aan zullen slaan, ténzij de persoon blind is, of een pretentieloos leven leidt met oogkleppen voor.

~

Evenals de interieurs van deze ketens die zonodig geréstyled moesten worden omdat de reeds gevestigde gezelligheid persé plaats diende te maken voor een ongenueanceerde Bouvrie-look.

Onder het motto: "Hoe jaag je je vaste klanten de deur uit na vele jaren trouw winkelbezoek?"

Zinloze stijlveranderingen, meer gedaan om zo een aantal extra aftrekposten voor de belasting te creëren, dan wezenlijk iets aan het al reeds bestaande comfort van vaste clientele te verbeteren. Geen enkele toegevoegde waarde, anders dan 't eigenbelang. Je zou geen gouden formules naar de prullenbak moeten verwijzen, doch zéker niet de gevoelens van de tevreden klant, welke meestal geen veranderingen meer wilden.

~

Zich juist identificeerden met die vertrouwde oude huisstijl, zijnde hún winkel: Nu de roltrap op, op zoek naar wat koopjes.

De vraag rijst echter, wáár te beginnen?..

Doch vandaag is het behoorlijk druk, en is het overzicht weg.

Via de toiletten naar een tot Action No-Nonsens-style omgetoverde verkoopvloer. Misschien nu eerst nog even een ingekort stokbroodje Alpen Hütenkase met knoflook eten voor vier harde euro's? Oftewel acht gulden en tachtig oude centen..

Hoe bestel ik klanten in de algehele conversie-verwarring?..

~

Of zo'n glas laffe lichtgele waterige Jus D'orange opslurpen, voor twee-euro-vijftig? Oftewel vijf gulden-vijftig? "Nee dank u wel mijnheer Vroom" denkt recalcitrante Matthijs verbitterd.

Voor vier euro, koopt hij straks bij de Deen wel viér afbakstokbroden en twee pakken van die slecht riekende tenenkaas.

Alles voor dezelfde europrijs, als dat miezerige mini-broodje hier in dat juppenpaleis. Tegenwoordig is het twéé halen en drié betalen bij de V & D, moppert de kritische Matthijs verder.

~

Hij schrikt wreed op uit z'n mijmering, zodra hij zich verstapt op de trap naar de tweede etage en bijna vól met zijn gezicht de smalle traptreden raakt. Even schiet Matthijs uit z'n slof.

"Gódverde! Gód-vèr!", vloekt Matthijs stil binnensmonds.

"Bijna met mijn duffe kop op die aluminium traprand!"

"Zou zéker goed geweest zijn voor eenentwintig hechtingen in het West-Fries Gasthuis hier even verderop in de wijk" ..

Op de tweede staat meestal ongeregeld goed met die circus-dagen, en soms staan er échte koopjes.

Wat hem direct opvalt als hij de verkoopruimte binnen slentert, is een aantal witte gipsen Buddhabeeldjes van circa vijftendertig centimeter hoog.

~

Ze staan boven op 'n paar omgekeerde kartonnen dozen tussen partijen boeken en CD's opgesteld als soldaatjes in 't gelid.

Het tafereel straalt net zo veel respect uit als een foto van je oude moeder aan de toiletmuur, oppert Matthijs.

Ze zien er aardig uit die beeldjes, doch vooralsnog bevalt de circusprijs hem helemaal niet, alhoewel ze flink afgeprijsd zijn.

Het is tenslotte maar gips en lopende bandwerk dus..

Zijn aandacht dwaalt af naar een stapel CD's.

~

Echter, de gedachte aan die gipsen Buddha-beeldjes, laat de mopperende Matthijs niet meer los en zet hem aan het denken.

Tot aan deze dag toe, had hij het geloof zeer vrijblijvend beleeden met een fotokaart van Jezus Christus op zijn boekenkastmeubel, dat dan als altaar dient. Matthijs kan echter z'n schietgebedjes doen wat hij wil, doch er verandert helemaal niéts, dat zijn saai bestaan een andere wending geeft..

Het leven kabbelt gestadig en gezapig voort; elke dag eender.

~

Bezoeken die hij regelmatig aan de Katholieke koepelkerk en kapel op de Grote Noord in Hoorn brengt, voegen niets extra toe, aan zijn ervaring en beleving van de dagelijkse sleur.

Een sleur welke hem in een vicieuze cirkel gevangen houdt.

Een zwart gat zonder een einde. In een vacuüm. Volledig le- dig dus. Hij is aan een drastische verandering toe.

Matthijs wil wel eens een ánder afgodsbeeld of prent uitpro- beren, denkt hij laconiek en onbezonnen.

Azië en Buddha hebben altijd de symphatie van Matthijs ge- kregen, ook al omdat hijzelf een halve Aziaat is, zeggen ze..

~

Echter, hij zit al zo'n vijftig jaar in het stramien van Europa en met name Néderland, waar hij zijn nogal turbulente jeugd- jaren sleet, met pieken en dalen van afwisselend geluk en geeste- lijke ongesteldheid, en uiteindelijk strandde in een huwelijk.

Een huwelijk dat eindigde in een stille aftocht voor beiden.

Na zeven jaar werkeloos te zijn geweest heeft de verbittering en voorál vervéling, nu toegeslagen.

Hij verlangt er naar, nieuwe onbetreden paden in te slaan.

~

Matthijs dient daarbij nog wel wat hindernissen te nemen.

Hij wil gaan emigreren doch weet vooralsnog niét, hoe dat nu aan te pakken zonder toereikende financiën: Hij zal op de een of andere manier aan wat geld moeten zien te komen.

Ook Thailand is bij Matthijs in een serieus vizier gekomen.

Schijnt érg mooi te zijn, en géén problemen met de Buddhis- tische levenswijze daar. Lijkt hem zeker een serieuze optie.

Hij weet verder echter totaal niéts, van dat oosterse land van de eeuwige glimlach en de al even eeuwige zomer.

~

Matthijs verlaat het prijzencircus met een paar sterk afgeprijs- de CD's, die echter na het beluisteren thuis in een kast terecht zullen komen, en nauwelijks meer afgespeeld zullen worden in de toekomst. Een impulsieve onnodige aankoop dus.

Óp naar het "Houten Hoofd", een aanlegsteiger in het oude

historische Hoorn, waar Matthijs de laatste jaren dat hij in deze stad woont, veel vertoefd om uit te waaien..

Hier leggen ook vele platbodems met backpackers en scholieren aan, welke een schoolreisje maken of zomaar een plezier-tocht over het water van het IJsselmeer doen.

~

Er liggen nog slechts enkele vissersscheepjes afgemeerd aan de kadekant. Van de eens uitgebreide vissersvloot, is echter niet veel meer overgebleven, dan slechts enkele boten helaas.

Zuiderzee heet dus nu dan IJsselmeer. Doch het huidige IJsselmeer is nagenoeg leeggevestigd, tot ontzetting van velen.

En bovendien heeft de overheid, sterk afgebakende vangst-quota's voorgeschreven, die nauwlettend gevolgd worden door de rijksinspectiedienst. De zoveelste controledienst.

~

De eens zo beroemde IJsselmeerpaling is tot een legende geworden. Geróókt of níet: Paling komt al lang niet meer alleen uit het IJsselmeer, doch wordt ook ingevoerd vanuit het buitenland, o.a. uit Nieuw Zeeland.

Ze worden vaak wel als IJsselmeerpaling, en als zijnde "Vérs gerookt" verkocht, niet zelden na een nacht of wat in de koelcel te hebben gelegen. "Vers gekoeld dus"..

Matthijs kent de smaak van vers gerookte paling reeds.

~

Hij kan zich herinneren dat hij als kleine jongen eens met z'n oom Bob, welke loodgieter in het stadje Purmerend was, van Amsterdam naar Monnickendam meerijdt:

Daar, waar oom bij een gote rokerij een kilo paling, zó vanuit het rookvat koopt, waarin de paling aan pennen geregen hangt.

In de auto teruggekeerd, kan oom eigenlijk niet wachten de vette papieren verpakking open te scheuren en neef Matthijs

een duimdikke, vette, nog hete paling te offreren. Héét én vet.

Onhandig zit Matthijs met die vette paling in zijn smalle handen wat te friemelen en te freubelen.

Eigenlijk is hij vies van alle vis met graat, en zéker met kop..

~

De jongen weet zo gauw niet, wat te doen met dat glibberige vette, gerookte vis-ding, dat hem vanuit het hoekige kopje, met hólle donkere, oogloze oogkasjes, pathétisch aanstaart.

Oom Bob doet hem echter stap voor stap vóór, hoe Matthijs zo een gerookte paling moet strippen.

Gewoon de kop eraf trekken, en dan het vel naar de staart toe eraf scheuren, dat echter met vérs gerookte paling geen énkél probleem geeft, evenals gerookte makreel

~

Vervolgens met de duim en wijsvinger het rose-witte visvlees van de smalle graat stropen. daarna even de geur van eikenhouten krullen van het rookvat in je neusgaten door laten dringen, paling in je mond stoppen, en geniéten tot het vet je langs de kin loopt. Dás het recept voor optimaal smaakgenot..

Nét als de scheepsjongens destijds, die droomden ééns naar zee te gaan, zit Matthijs nu soms uren lang, over het grijze water van de vroegere Zuiderzee te staren.

~

Hij denkt na over het verleden en heden, terwijl hij op zijn favoriete meerpaal heeft plaats genomen.

Vaak snijdt daar de vaak koude oostenwind, langs zijn inmiddels wat gezette lichaam heen. Hij staat op een crossroad in zijn leven, dat hij beslissingen moet gaan nemen, of juist niet.

Misschien moet hij zijn rust en geluk elders gaan zoeken.

Matthijs steekt een filtersigaret op en neemt een flinke haal, doch niet op de longen, zo voorzichtig is hij nog wel.

Hier op deze steiger kan hij lós van het lawaai thuis, geconcentreerd nadenken over zijn toekomst, welke nog vrij abstract lijkt, doch wel dringend aan verandering toe is.

Daarbij komt hij niet los van zijn gezinsverleden dat hem danig parten speelt en voor tal van slapeloze nachten zorgt.

~

Matthijs heeft gefaald als zorgzame vader en een trouw echtgenoot. Hij weet nog stééds niet wie hij is en bij welk volk hij hoort, geografisch en antropologisch gezien dan.

Hij weet alleen dat hij leeft in een land waar normen en waarden zienderogen verminderen ten opzichte van elkaar.

Een bewust gekozen scheiding heeft gemaakt dat hij al jaren in een flat en in een buurt woont, welke hem eigenlijk niet bevallen. Liever gezegd: die hij béiden haat tot op het bot.

De oude Hoornse haven doet hem goed; geeft hem lucht..

~

Vanuit hier ook vertrokken in de vijftiende eeuw, de platbodems met Hoornse zeelui naar de haven van Den Helder, om daar aan boord te gaan van statige VOC-schepen, die naar Indië vertrokken, via de zeeroute om kaap De Goede Hoop heen.

Daar in de verre oost werd gezocht naar handelswaar, welke Nederland z'n grote rijkdommen bezorgden en het land tot in de twintigste eeuw zijn internationale aanzien gaf.

~

Een uur en vijf sigaretten later, besluit Matthijs een Berenburger in café Het Schippershuis, hier precies achter op de dijk, te gaan drinken en daarna op huis aan te gaan in die kille, koude Kersenboogerd met zijn grijze huizenmassa's.

De hele multi-culti atmosfeer benauwd hem al jaren vanwege de criminele activiteiten die in zijn buurt plaatsvinden..

De Kersenboogaard heeft daardoor 'n slechte naam gekregen.

In het ouderwetse cafe ‘Het Schippershuis’, komt een gemêleerde klandizie. Op de dag zélf, veel passanten, welke wandel of fietstochten houden, of alleen voor een borrel komen..

‘S ávonds wat meer jong uitgaanspubliek en ook scheepsvolk.

~

Het cafe heeft daarbij ook een vaste cliëntele uit de buurt, en niet te vergeten, talloze vaargasten van allerlei pluimage, welke soms met grote groepen tegelijk binnen komen.

De padvinderij, de zeevaartschool, of soms een compleet muziekkorps dat net een concert op de steiger heeft gegeven.

Op de terugweg besluit Matthijs, nog even de kapel van de koepelkerk, op de Grote Noord, binnen te gaan en in stilte wat voor zich uit te bidden bij het Mariabeeld, dat daar in gepaste zachtgroene verlichting staat.

~

Met de kerk en geloof in het algemeen, heeft Matthijs eigenlijk niéts, doch om rust en vrede in zijn hoofd te creëren, brengt hij regelmatig bezoeken aan deze kapel, waar hij op z’n minst na zo ’n sessie zich wat rustiger voelt en voor een paar uur de wereld weer even aan kan. Om het even, wié of wát deze rust in zijn overbelaste hoofd creëert: “Als het maar komt!”

In zín visie, het evangelie volgens Matthijs, kun je in ‘n macht tussen hemel en aarde geloven en daarbij gebruik maken van een kerk, een willekeurig beeld of prent, óf zelfs een overleden familielid als medium. Dat is een niét opgelegde keus.

~

Daar is hij in zijn eigen visie, geheel vrij in; óók zónder kerk.

Matthijs heeft absoluút geen dominee of een pastoor nodig, om te beleren hoe hij geloven of aanbidden moet.

Of wat er wel of niet bestaat in de hemel. Voor Matthijs is geloof vooralsnog een abstracte materie met halve waarheden.

Matthijs is op dit ogenblik de enige aanwezige mens in de kapel, waar het erg fris is. Een typische geur van brandende waskaarsen waart door de serene, doch kille gebedsruimte.

~

Gedachtenloos laat hij een paar muntjes door een gleuf in de muur rollen. Met een paar korte: “keplok! keploks!” belanden de munten op de bodem van de bak in de kerkmuur.

Achteloos pakt hij een witte slanke kaars uit een rek, steekt de kaars aan, en pint deze op het frame met kaarsen onder aan het slanke Mariabeeld. Maria met het lieve kindeke Jezus in haar beschermende armen. Verwekt door onbevleete ontvangenis.

Draadloos, virtueel, zonder penis en zaadjes bevrucht dus..

~

Matthijs kijkt nog even om zich heen of hij wel de enige aanwezige is. Dan zakt hij achterover op een stoel, vouwt zijn handen voor zijn borst, en begint ingetogen fluisterend, een bijna onverstaanbaar gebed te prevelen.

“Maria, moeder van Jezus, vergeef mij mijn zonden, vooral die hele vieze smérgé. Ik weet het, ik ben een seksjunkie”.

“Help mij te overleven en een plek in deze wereld te vinden, waar ik mijn innerlijke rust kan vinden”.

~

“Maria, Help mij alsjeblieft aan wat middelen, om aan die vreselijke saaie buurt waar ik woon, te ontsnappen naar betere oorden met liefde, stilte, geluk en vrede”..

“Een oord waar ik gewoon in de massa opga, zonder veroordeeld te worden, of gewogen te worden”.

“Uitgekotst door familie, collega’s en vrienden. Eigen schuld. tóch? Zorgt u alstublieft voor mijn zieke moeder, mijn kinderen en kleinkinderen. Geef mijn nieuwe vrienden en vriendinnen hier geluk en gezondheid”..

“Laat mij het geluk spoedig mogen vinden en laat me overleven alsjeblieft. Laat me niet doodgaan in die vervloekte grijze kille Kersenboogerd”. Amen..

Zodra Matthijs klaar is met zijn schietgebed loopt hij naar buiten, in de richting van de Roode Steen.

De ‘Roode Steen’ is een markant historisch plein in Hoorn:

Een knooppunt van zeven straten en stegen, dat het kloppend hart van Hoorn vormt.

~

Matthijs loopt nog eens even rond het beeld van Jan Pieterszoon Coen, dat het plein, vanwege zijn criminele daden in het voormalige Nederlands Indië, al vele jaren ontsiert.

De zo geroemde en genoemde Jan Pieterszoon Coen, welke leefde van 1587 tot 1629, en opereerde in naam van de VOC.

Deze held presteerde het in 1621, in opdracht van de "Heren XVII" uit Holland, binnen luttele dagen, zo een vijftienduizend inlanders te vermoorden op het eiland Banda..

~

Ze huurden speciale Japanse Samoerai-beulen in, welke drieën-dertig dorpshoofden ongenadig onthoofdden, en daarna de ontzielde lichamen dumpten in een put op het eiland Lonthor.

De Nederanders wilden het absolute monopolie in de Oost, zoals deze regio destijds heette.

Dat lukte ze met grof geweld. Een paar jaar geleden werd de stad Hoorn zelfs een jaar lang tot J.P. Coenstad uitgeroepen.

~

Zo zijn er meer plaatsen op te noemen, waar monumenten of beelden neergezet zijn, ter ering van zogenaámde helden, die in feite legaal moordden in naam van god, koning en het vaderland ‘De koninklijke Nederlanden’ in Europa.

Schatten zijn er verdiend aan de slavenarbeid van de inlandse

bevolking ten behoeve van de VOC en de elite, met toestemming om te moorden in geval van tegenwerking.

Grondstoffen, specerijen, gewassen alsmede roofkunstvoorwerpen, maakten Holland in de gouden eeuw, en ook later nog, tot een van de rijkste landen in de wereld, ten kosten van honderdduizenden levens van de inheemse bevolking..

~

Daar dacht je even niet aan, als je met 'n rondvaartboot door die pittoreske grachten van Amsterdam vaarde met zijn schitterende statige, doch vooral, kostbare huizen, gebouwd op het bloed van vele straatarme onschuldigen.

Matthijs besluit even verderop de bus naar zijn woonwijk te pakken. Aangekomen in zijn buurt besluit hij nog even naar de Febo te gaan om een zak patat-frites te kopen.

Hij heeft nu geen zin meer om te koken. Zijn bijna dagelijkse routine zit er alweer op. Een vervelende vicueuze cirkel.

Dit was weer zo'n dag als zoveel andere dagen in het heden.

Eentje om snel te vergeten. De zoveelste verspilling van tijd.

Er schiet hem al denkende nog méér te binnen. Hadden zij op die dag des morgens daar niet halt gehouden op de wallen in Amsterdam? Had diezelfde oom Bob hem toen niet verzocht een half uurtje in de auto te wachten, omdat oom Bob naar 'n klant toe ging voor een karweitje?..

Oom Bob vertrok zonder gereedschapskist. Wel raar..

Oom Bob was met een enigszins, rood aangelopen hoofd teruggekeerd van die klant, had een paar keer zijn keel flink geschraapt, en startte de auto. Een Grije Citroën DS.

Na een sigaret van het merk Chief Whip uit z'n groene doosje genomen te hebben, sprak oom Bob de stilte doorbrekend:

"Ehh., Zullen we nú naar Monnickendam rijden Matthijs?
"Gaan we lekker wat palinkjes kopen".

"Jáá, Joépiel!", roept de jonge Matthijs dan opgelucht, welke al lang blij is dat hij niet meer in die duffe auto van z'n oom Bob hoeft te wachten. Oom Bob steekt nu zijn sigaret op en gooit de lucifer achteloos het geopende portierraampje uit.

~

Ze rijden richting het Centraal Station, om daarna met de Tolhuispont het IJ over te steken, richting de Meeuwenlaan, Leeuwarderweg, Broek in Waterland, Volendam, Monnickendam, en weer terug naar Purmerend..

~~~

Hoofdstuk 02   **'Buddha'**

De gedachten aan de witte, gladde gipsen Buddhabeeldjes laten Matthijs in de dagen er na, niet meer los.

Na een paar dagen vraagt hij zich vertwijfelt af, of de gipsen beeldjes nú dan wellicht uitverkocht zullen zijn?

Dat kan haast haast niet anders met deze gekke circusdagen, concludeert hij mijmerend, met enige weemoed over die gemiste kans. Het spijt hem nu werkelijk, dat hij toch niet eerder zo 'n beeldje heeft gekocht. Straks grijpt hij nog mis.

~

Eigenlijk was die prijs niet écht duur, maar doordat Matthijs alle dubbeltjes om moet keren vanwege die curatele, is plotse-ling alles nóg veel duurder geworden dan voorheen.

Matthijs besluit dan impulsief, nog vóór sluitingstijd, naar de V & D te gaan, "want je weet het maar nóóit", denkt hij in een

flits van uitgestelde spijt en zelfspot. Dat krijg je soms als loner..

Ditmaal pakt Matthijs zijn fiets uit de box en snelt met grote haast over de saaie slaapwijk-fietspaden tegen de gure wind in, richting stad Hoorn, waar hij een krap half uur vóór sluitingstijd bij warenhuis V & D arriveert.

Hij zet snel zijn fiets vast aan 'n lantaarnpaal en loopt haastig naar binnen, richting roltrap.

~

Op de roltrap slaat hij vluchtig een paar treden over om maar zo snel mogelijk boven te komen. Door zijn haast verstapt hij zich bijna weer op dezelfde plek, op deze trap naar de tweede etage, net als de vorige keer. Zelfs een ezel doet dat niet.

"Góðverdel, krijg een dikke staart!", mompelt Matthijs.

Met 'n zweterig hoofd stapt hij vervolgens de verkooppriimte binnen, waar vanwege het late tijdstip, nog slechts enkele klanten en verkopers aanwezig zijn.

Hij laat zijn blik snel over de plek dwalen, waar eerder deze week de Buddhabeeldjes stonden. Hij kijkt teleurgesteld.

~

Niéts! Nada! geen beeldjes!, ziet hij zo op het allereerste gezicht. Dichterbij die plek gekomen, ontwaart hij tóch nog één kreukelig doosje, waarin hij nog één zo'n witte Buddha meent te herkennen. Nog twee stappen en dan weet hij het zeker:

Inderdaad is het zo'n nu fél begeerd beeldje en het is zo te zien het allerlaatste exemplaar, stelt Matthijs vast. Echter, er zit een gapend gat in het hoofd van Buddha, en wordt daardoor niet verkocht blijkbaar. Hij besluit dat toch te gaan vragen.

~

Gedecideerd stapt Matthijs op een afdelings-verkoper af.

Hij troont de man mee naar de plek met het enigszins versholten beeldje in de verfrommelde bruine doos.

Hij vraagt de verkoper of de prijs van 't beeldje nog steeds vijf euro is, nu het beschadigd is.

De verkoper pakt de doos met het beeldje, en loopt naar de counter, waar hij wat overlegt met de chef lijkt het.

De chef wikt, weegt, en prevelt wat tegen de verkoper..

Zodra hij terug komt bij Matthijs zegt hij opgemontert, dat Matthijs het beeldje voor slechts twee euro mee mag nemen.

Matthijs hoeft daar niet lang over na te denken en stemt toe.

Hij loopt mee naar de kassahoek en rekent snel af.

~

“Da's mazzel hebben”, denkt hij tevreden bij zichzelf.

Matthijs heeft al een heel plannetje bedacht hoe die Buddha te gaan restaureren en er dan hopelijk iets moois van te maken.

Een bedemplaats, het pronkstukje in huis. Met een geheel volstaan gevoel verlaat Matthijs het prijzencircus.

Bij de fiets aangekomen schuift hij de tas met de doos in een fietstas en maakt het slot los. Tot rust gekomen en opgelucht, fiets hij ditmaal met de frisse wind mee, naar huis.

~

Het beeldje wordt uitgepakt en op de eettafel gezet. Matthijs kijkt er naar en voelt er aan. Glad, koud en op wit na, kleurloos.

De Buddha blijft hem onbewogen stoïcijns aankijken, of hij in afwachting is van wat er nu gaat gebeuren.

Eigenlijk weet hij nog maar bitter weinig van het Buddhisme, denkt Matthijs wat dromerig voor zich uit starend.

~

Vaag herinnert hij zich de eerste keren dat hij bewust in Amsterdam de dierentuin Artis bezocht, en daar een levensgroot beeld, van een zittende Buddha ergens in het midden van deze dierentuin ontwaarde. Een voorteken lijkt het.

Een waarlijk mysterieuze plek in het midden van de stad..

Op latere momenten in zijn leven bezoekt Matthijs de dieren-tuin Artis nooit, zonder éven bij die massieve vredige Buddha plaats genomen te hebben, om dan die vermeende seréne rust over zich heen te laten komen, welke het beeld immer uitstraalt.

Een oud zwart-wit fotootje en een ander in kleur, herinneren nog aan de dierbare momenten waarop Matthijs nog geen enkel idee en besef heeft, dat hij in zijn latere leven in het land van de Buddha's zal gaan wonen. VÉR van het kleine Calvinistische druilerige, altijd mopperende, roerige Nederland.

~

Thailand is nog onbekend gebied en daarbĳ, nog érg ver weg.

Minstens zo ver als Indonesië, met zijn meer dan zeventien-duizend eilanden in een hemelsblauwe zee.

Hij neemt zich dan ook vóór, diezelfde avond al op het internet, daar nu definitiéf 'ns iets over te gaan opzoeken en te gaan lezen. Goede voorkennis is immers altijd belangrijk.

Morgen zal hij wat gips gaan kopen, om te proberen het foeilelijke gat in het hoofd van de Buddha te dichten, dat voelt de zorgzame Matthijs bijna als een plícht.

~

Daarná, als het weer betaaldag is geworden, moet een potje goudverf de finishing touch gaan vormen.

De kroon op de komende restauratie. Matthijs verheugd zich al op die op handen zijnde opknapbeurt.

Later op die avond vindt Matthijs een stroom van gegevens over het Buddhisme op het net, en leest dat *Siddharta Gautama, de huidige en ook meest aanvaarde Buddha, een spiritueel leider was, in armoede levend, doch van koninklijke bloede.

Deze leefde van 566 v. Chr. tot 486 v. Chr. in India.

Om precies te zijn, onder andere in de Maya Devi temple, gelegen in de Lumbini zone, Rupandehi distrikt, Western Terai.

*De Buddha Siddharta Gautama bereikte de complete verlichting, het Buddhaschap. De naam Siddhartha betekent dan:

Hij, wiens doel is volbracht, of van wie elke wens vervuld is.

In het algemeen wordt hij vaak kortweg 'De Buddha' of ook wel gewoon 'Buddha' genoemd.

Deze Siddharta Gautama is de meest recente Buddha in een reeks van minimaal acht-en-twintig Buddha's, volgens het Theravada buddhisme dat anders dan het Mahayana Buddhisme is.

De titel Buddha behoort toe aan iemand die op eigen kracht, zonder leraar, de Dhamma ontdekt heeft en vervolgens de ultieme verlichting bereikt.

~

Volgens de geschiedenis, was Siddhartha Gautama een prins, wiens ouders van diverse guru's te horen hadden gekregen dat hun kind, óf 'n machtige grote heerser zou worden, óf alle aanwezige wereldse geneugten zou afwijzen, en dan het Buddhaschap zou bereiken.

Daar zijn vader direct de eerste voorspelling geloofde, werd hij voorzien van het beste wat er op de wereld verkrijgbaar was, zodat hij in zijn huidige leven géén ontevredenheid, verdriet, of ook maar éniige teleurstelling zou ervaren.

~

Dood en verdriet zou hij niét mogen leren kennen. Zijn vader bouwde drie paleizen. Siddhartha bracht er zijn jonge leven door binnen de hoge muren van het ouderlijk paleis.

Aldus gingen de eerste negen-en-twintig jaar van zijn leven voorbij. Echter ná deze lege negen-en-twintig jaar ontwikkelde hij zich, en ging hij diep nadenken over het leven. Hij wilde zélf zien hoe het échte leven buiten het paleis was.

Anoniem, volkomen onherkenbaar, ging hij stiekem 's nachts de stad in, samen met een bediende.

Tot zijn grote schrik zag hij een bejaarde man, alsmede zieke man, én een overléden man. Daar hij door zijn beschermd, gemanipuleerde leefomgeving nog nooit een oude, zieke of dóde man had gezien, vroeg hij zijn bediende om uitleg.

Op dat moment kreeg Siddharta te horen dat álle levende wezens óúd worden, ziék kunnen worden en uiteindelijk de dood zullen vinden. En tenslotte, dat dit ‘n normale levenscyclus was, welk voor elk levend wezen onontkoombaar was.

Ook zag Siddhartha Gautama een kalm en bedaarde monnik, gekleed in een oranje gewaad voorbij gaan.

~

Siddharta vroeg zijn bediende daarna naïef belangstellend wat dit dan voor een man was. Hij kreeg te horen dat deze man een monnik was, die vrijwillig zijn bezittingen had opgegeven en een karig bestaan leidde, gericht op spirituele ontwikkeling en lichamelijke disciplinaire beheersing zoals yoga.

Niet lang daarna verliet Siddhartha zijn vaders paleis en familie. Hij ging leven als een monnik in de bossen van India.

In Benarès ging hij in de leer bij twee zeer bekende en gerespecteerde meesters.

~

Hij bekwaamde zich snel in hun onderricht. Siddharta vond echter, dat deze leer géén oplossing was voor het lijden dat hij had ervaren, en nog steeds ervoer.

Daarom ging hij zijn eigen weg en begon ‘n zes jaar lange periode van strenge zelfkastijding. Hij leefde vér weg van de bewoonde wereld alleen in de bossen en nam zeer weinig voedsel tot zich. Hij werd zó mager dat hij er bijna aan bezweek.

Ná die zes jaar kwam hij tot de conclusie dat kastijding niet naar verlichting of tot het einde van het lijden leidt.

~

Siddharta vond ‘n middenweg, tussen het streven naar ‘s werelds plezier en disciplinaire zelfkastijding.

Hij besloot te gaan mediteren onder een heilige Bodhiboom in Bodhgaya, opdat hij volledige verlichting zou bereiken, óftewel hij zou overlijden en vergaan in anonieme duisternis..

De daarop volgende ochtend, begin zonsopgang, bereikte hij de zo begéerde verlichting, op de weg naar Nirvana.

Sindsdien was hij geworden; “Siddhartha Gautama”, de huidige Buddha. Hij was toen pas 35 jaar oud.

~

Matthijs is blij dat hij even de moeite genomen heeft op het internet te kijken, en zo iets meer van z’n Buddha te weten gekomen is. Leren leidt tenslotte tot kennis..

De Buddha staat nog steeds op tafel, zodra Matthijs de volgende morgen opstaat. Hij voelt zich erg goed en heeft zin om vandaag aan de Buddha te gaan werken. Eerst even wat eten en dan naar de doe-het-zelf winkel om wat gips te halen.

Na een goede drie kwartier is Matthijs weer terug op zijn woning. Hij begint het gipspoeder aan te maken met water.

~

Er is helaas geen scherf overgebleven, van ‘t gat in Buddha’s hoofd. Dan komt Matthijs op het idee een prop papier in het beschadigde holle hoofd te duwen, waarna er een ondergrond ontstaat waarop hij het gips kan gaan smeren.

Het loopt van een leien dakje. Na wat klodders gips insmeren en met een vochtig mesje glad strijken, is het klusje eigenlijk al geklaard in nog geen kwartier tijd.

~

Het resultaat is een bijna onzichtbaar, glad schedeltje, dat het beeldje direct opfleurt en zijn authentieke, intrinsieke waarde, teruggeeft. De basis voor nieuw spiritueel leven is gelegd.

Het is nu alleen nog een kwestie van drogen en daarná misschien nog wat gips bijsmeren, vanwege de ontstane krimp.

Een krimp welke meestal optreedt na verdamping van water.

Het loopt gesmeerd, letterlijk en figuurlijk, tot de tevredenheid van Matthijs. Het lijkt wel of die Buddha lichtjes glimlacht zodra Matthijs zich voorover buigt naar het beeldje.

"Natuurlijk is dat maar verbeelding", denkt hij ontspannen.

Het heeft hem erg goed gedaan dit klusje. Een ondefiniceerbaar vreemd gevoel maakt zich nu van hem meester..

~

Even vraagt Matthijs zich af, of er misschien iets van 'n contact in de vorm van een energie ontstaan is, tussen die Búddha en hemzelf, sinds hij aan dit voor hém zéér ongewone karwei-tje begonnen is na de enigszins bizarre aankoop.

Door 'n onzichtbare hand geleid kijkt Matthijs naar de prentbriefkaart van Jezus Christus op zijn boekenkast. Hij voelt de drang die prent daar weg te halen en het gipsen Buddhabeeld daarvoor in de plaats te zetten. Aldús geschiedt het.

~

De onzichtbare hand neemt de hand van Matthijs en verwij-dert de Jezusprent emotieloos van z'n plaats. Hij opent een lade in diezelfde kast en laat de kaart daar al even emotieloos inglij-den, als een afgedankt prul.

Alsof dat niet de heiland was, die voor ons aller zonden zou zijn gestorven. Eigenlijk zou Matthijs nu iets van schuld moeten voelen, denkt hij even bij zichzelf. Deze prent is jarenlang zijn afgodsbeeltenis geweest, waaraan hij vaak zijn diepste gevoe-lens kwijt kon. Om zich daarna wat beter te voelen.

~

Echter, naar zijn gevoel was het eenrichtingsverkeer, zonder éinig respons in welke vorm dan ook. Een klaag en vraagkaart..

Eigenlijk voelt hij zich erg opgelucht dat hij die prent nu zo-
maar heeft weggehaald van zijn boekenkast.

Matthijs pakt nu de Buddha van tafel, en zet hem resoluut neer
op de plaats waar zojuist nog de Messias stond in al z'n zwaar
beladen glorie, die in de loop der eeuwen steeds meer toenam.

Hij heeft trouwens nóóit kunnen wennen aan de schijnheili-
ge wazige atmosfeer, die er altijd rond het Christendom en Kat-
holicisme hing in het duistere verleden, en nog steeds hangt in
en rond de kerk, anno het moderne heden..

~~~

Hoofdstuk 03

De Ommekeer

Zodra Matthijs in de week daarop zijn afgeslankte uitkering
ontvangt, gaat hij op zoek naar een potje goudverf, dat hij er-
gens in een afgelegen Praxis-filiaal vindt.

Thuisgekomen wordt het potje geopend en Buddha bovenop
de eettafel gezet. Matthijs vist een penseel uit een lade en maakt
zich enigszins gretig op, om aan de klus te gaan beginnen.

Voorzichtig doopt hij de penseel in het potje. Na de eerste
streken goudverf over het beeldje, verschijnt er een brede glim-
lach van voldoening op Matthijs z'n, anders zo ernstige gezicht.

~

Het wordt érg mooi, concludeert Matthijs tevreden en blij..

Zodra de laatste streken goudverf zijn aangebracht, schuift de
tevreden Matthijs zijn stoel een meter naar achteren en kijkt be-
wonderend naar het resultaat.

Niets doet dan meer denken aan het beschadigde witte gips-
beeldje, dat ongetwijfeld bij het V & D vuilnis terecht was geko-

men als Matthijs het niet meegenomen had. Een voorteken??..

Het lijkt warempel wel of het hele beeldje straalt, en er op het gezicht van de Buddha, de eerder vermeende zichtbare glimlach, zich nu manifesteert als blijvend echt.

~

Zodra het beeldje vanavond droog is, zal hij het weer op de plaats terug zetten, waar eerder de afbeelding van Jezus Christus stond. Nu Matthijs een voorzichtige stap in de richting van het Buddhisme heeft gezet, wil hij ook wel 'ns wat meer weten over Thailand, het land van de glimlach en de Buddha's en niet in de laatste plaats het vrouwelijk schoon daar dat hem trekt.

Tot nu toe had hij zich sinds jaren al gefocused op Indonesië, het land waar zijn Indonesische vader geboren was, in de nabijheid van vele gekoepelde moskeeën.

~

Het land ook waar hij al vijf keer geweest was om iets van de roots terug te vinden van zijn ontstaan. Niet dat hij sterke aanwijzingen had daar maar iéts te vinden, immers Matthijs heeft zijn echte biologische vader nooit ontmoet.

Hij kan slechts veronderstellen, na 'n handvol povere onthullingen van zijn moeder, dat hij familie heeft op het hoofdeiland Java, in de havenstad en moslim-enclave Cirebon.

Sinds Matthijs Indonesië heeft bezocht is er een wens, ja bijna obsessie ontstaan, daar ééns te gaan wonen tussen de gewone Indonesiërs.

~

Echter, staat de fanatieke moslimbeweging daar, welke weliswaar een minderheid vormt op de meer dan 235 miljoen inwoners (*Heden 275 miljoen*), hem tegen. Matthijs houdt van balans en niet van turbu lentie. Balans is echter wel in het Buddhisme te vinden en dan met name in Thailand naar men zegt.

Het zou dan nog moeilijk worden, zodra de gelegenheid zich ooit voor zou doen, een keuze te maken wáár zich te gaan vestigen, denkt Matthijs alvast ver vooruit fantaserend alsof hij ook maar enige keus heeft in zijn positie..

~

Enfin, nu de Buddha staat te drogen heeft Matthijs zin om nog even te gaan wandelen in de richting van de haven.

Het eerste stuk zal hij zoals gewoonlijk met de fiets afleggen, want telkens met de trein naar de stad Hoorn is gewoon duur.

Hij neemt zich voor, vanavond eerst een filmpje te gaan kijken op de TV, om daarna wellicht iets over Thailand te gaan zoeken op het internet. Kennis is tenslotte het halve werk.

Al met al is Matthijs uiterst tevreden over het begin van deze dag, en het lijkt dan ook alsof hij zich beter voelt dan ooit in de afgelopen jaren.

~

Opgewekt haalt hij zijn fiets uit de box, om op weg te gaan naar de haven, waar hij gaat zitten uitwaaien, op aanlegsteiger het houten hoofd. Hij kan straks, zodra hij over een paar uur weer huiswaarts gaat, wel even langs die nieuwe Indonesische toko op het Ramen gaan om wat eten mee te nemen, bij wijze van viering vanwege de nieuwe Buddha.

~

Het eten is er erg goed en authentiek Indonesisch. Hij is er al een paar keer geweest en maakte er kennis met eigenaar Boras, een Batak-Indonesiër, welke op een booreiland werkt voor de vaste lasten, doch zodoende telkens maar een klein aantal dagen in de zaak aanwezig is.

De kok, Sonny, is een rasechte langharige Javaan die z'n liefde voor hardrock niet onder stoelen en banken steekt, en Matthijs de eerste keer dat hij de toko bezoekt hem al naar de eerste

etage troont, alwaar hij Matthijs enthousiast zijn modeste versterker en blauwe V-rockgitaar laat zien.

~

Sonny kan dus én koken én gitaar spelen. Hij ziet in Matthijs, die ook gitaar spelt, een soort collega, waarmee hij afspreekt samen eens te gaan jammen. Deze middag is het echter nog niet zover. Matthijs besluit vandaag geen eten méé te nemen, doch het daar ter plekke op te eten.

Alleen thuis eten is ook maar niks redeneert hij, als hij aanschuift aan een van de twee tafeltjes die er in de toko staan.

Nasi Kuning neemt hij dit keer. Een met citroengras gebakken gele rijst waar zelf nog van alles aan toe te voegen is.

~

Matthijs neemt er paar kleine kipsateetjes en een gebakken ei bij. Alleen Sonny en een vriend zijn aanwezig.

Ze lachen vriendelijk naar de smakelijk etende Matthijs.

Boras werkt weer voor een aantal weken op het booreiland en komt de eerste vier weken nog niet thuis.

Tussen een paar vroege toko-klanten door zit Sonny aan een ander tafeltje, driftig accoordjes en loopjes te oefenen, op zijn blauwe V-rockgitaar.

~

De vriend blijft achter de counter staan en houdt het winkelgebeuren in de gaten. Het meeste eten heeft Sonny al in de ochtend en vroege middaguren bereidt, en ligt nu in aluminium bakken te pronken in de grote vitrinecounter.

Slechts voor speciale bestellingen en grote hoeveelheden, paradeert Sonny de keuken nog even in. Mathijs voelt zich hier inmiddels thuis en kind aan huis in deze toko, welke hem de eenzaamheid in zijn flat een beetje doet vergeten.

~